

ישׁוּבָא דְעַלְמָא. מְלָךְ סְתָם בֵּיתָא תַתְּאָה. וְהַמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאַלְהִים, (תהלים סג) (כד אַתְּעָר גְּבוּרָה) עֲלָאָה לְאַחְדָא בֵּיה תַחֲוֹת רִישִׁיָּה וּלְקַרְבָּא לִיה בְּחֻדָּה לְמַהוּי פְּלָא חַד. וְהַמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאַלְהִים חַדוּ נְהוּרָא דְאַפִּיק (נ"א בְּנְהוּרָא) (דְנִהְרָא) דְנִפִּיק בְּחַד שְׁבִילָא טְמִיר וּגְנִיז וְעִיל בֵּיה בְּתַרִּין דְאַנוּן חַד וְעַל דָּא עַלְמָא אֲשַׁתְּכַלֵּל בְּקִיּוּמָא שְׁלִים.

וְהַמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאַלְהִים עַלְמָא (נ"א נְהוּרָא עֲלָאָה) תַתְּאָה חַדִּי בְּעַלְמָא עֲלָאָה (נ"א סְתִימָא תַתְּאָה) (חַדוּ דְנִגִּיד וְנִפִּיק בְּאֵן אַתְר תַּדִּי. בְּאַלְהִים. בֵּיה תַדִּי. בֵּיה שְׁדֵר) חַיִּים לְכֻלָּא. חַיִּי מַלְפָּא אַקְרוּן. דָּא עַקְרָא (דף כט ע"ב) דְבֵיתָא. בֵּיתָא דָּא בְּנִי בֵּיתָא דְעַלְמָא. וּבְנִי עַלְמָא. וְדָא הוּא בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים בִּי רֵאשִׁית. רֵאשִׁית חֲכָמָה כַּד בְּנִישׁ כְּלָא לְגוּיָה וְאַתְעֵבִיד יִמָּא רַבָּא לְשִׁאבָּא כְּלָא. יִמָּא דְקַאפּוּ מִימּוּי. שְׁאִיב כָּל מִימִין דְעַלְמָא. וּכְנִישׁ לוּן לְגוּיָה. וּמִיִּין אֲזַלִּין וְשִׁאטִּין וְאַשְׁתַּאבְּן בֵּיה. וְדָא נְפִיק מַגּוּ עֲלָאָה. וְסִימְנִיָּה דְרִזָּא דָּא (אִיּוּב לח) מִבְּטָן מִי יִצָּא הַקְּרַח דְמִימּוּי גְּלִידִין בֵּיה לְשִׁאבָּא אַחֲרֵנִין.

הָאֵי קְרַח יִמָּא דְקַפָּא לָא נְגַדִין מִימּוּי. אֲלָא בְּשַׁעֲתָא דְתוּקַפָּא דְדָרוּם מְטִי לְגַבִּיָּה וּמְקַרִּיב לִיה בְּהֵדִיָּה. כְּדִין מְיָא דְהוּו גְּלִידִין בְּסִטְרָא דְצָפוֹן מְשַׁתְּרִין וְנְגַדִין. דְהָא מְסִטְרָא דְצָפוֹן גְּלִידִי מְיָא וּמְסִטְרָא דְדָרוּם מְשַׁתְּרִין. וְנְגַדִין לְאַשְׁקָאָה כָּל אַנוּן חֵיוֹת בְּרֵא כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוּ שְׂדֵי וְגוּ' וְאַלִּין אַקְרוּן הָרִי בְּתַר טוּרִין דְפִירוּדָא. דְכֻלְהוּ מְשַׁתְּקִיִּין כַּד סִטְרָא דְדָרוּם שְׁאַרִי לְקַרְבָּא בְּהֵדִיָּה. וּכְדִין מְיָא נְגַדִין. וּבְחֵילָא

ישׁוּבָא הַעוֹלָם. מְלָךְ סְתָם - בֵּית תַתְּוֹן.

(תהלים סג) וְהַמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאַלְהִים, [בְּשִׁמְחַת עוֹרֶרֶת גְּבוּרָה] עֲלִיוְנָה לְאַחֲזוּ בּוּ תַחֲוֹת רֵאשׁוּ וּלְקַרְבוּ בְּחֻדָּה לְהֵיוֹת הַכֵּל אַחַד. וְהַמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאַלְהִים - שְׁמַחָה, אֹר [בְּאוּר] [שְׁמַחֲדִי] שְׁהוּצִיא בְּשִׁבִיל אַחַד טְמִיר וּגְנִיז וּנְכַנֵּס בּוּ בְּשִׁנִּים שְׁהֵם אַחַד, וְעַל זֶה הַעוֹלָם נִתְקַן בְּקִיּוּם שְׁלֵם.

וְהַמְלִיךְ יִשְׁמַח בְּאַלְהִים - עוֹלָם [אוּר עֲלִיּוֹן] הַתַּתְּוֹן שְׁמַח בְּעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן [נ"א נְסַחֵר אוֹתוּ שְׁשַׁלַּח] עֲמַק [שְׁמַחָה שְׁשׁוּפַעַת וְיוּצֵאת בְּאֵזָה מְקוּם שְׁמַחָה? בְּאַלְהִים. בּוּ שְׁמַח, בּוּ שְׁלַח] חַיִּים לְכֻלָּ. וְקַרְאִים חַיִּי הַמְלִיךְ. זֶה עַקְר הַבֵּית. בֵּית זֶה בּוּנָה בֵּית שֶׁל הַעוֹלָם וּבּוּנָה הַעוֹלָם. וְזֶהוּ בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים, בִּי רֵאשִׁית. רֵאשִׁית חֲכָמָה כְּשִׁפּוֹנֵס הַכֵּל לְתוֹכוֹ וְנַעֲשֶׂה יָם גְּדוֹל לְשִׁאב הַכֵּל.

יָם שְׁקַפָּאוּ מִימּוּי שׁוֹאֵב כָּל מִימּוֹת הַעוֹלָם וְכוּנֵס אוֹתָם לְתוֹכוֹ, וְהַמִּים הוֹלְכִים וְשֹׁטִים וְנִשְׁאָבִים בּוּ, וְזֶה יוּצֵא מִתּוֹךְ הַעֲלִיּוֹן. וְסִימֵן שֶׁל הַסּוּד הַזֶּה - (אִיּוּב לח) מִבְּטָן מִי יִצָּא הַקְּרַח, שְׁמִימּוּי גְּלוּדִים (קַפּוּאִים) בּוּ לְשִׁאב אַחֲרֵים.

הַקְּרַח הַזֶּה יָם שְׁקוּפָא, לָא שׁוּפְעִים מִימּוּי אֲלָא בְּשַׁעֲה שְׁחֻזַּק הַדָּרוּם מַגִּיעַ אֵלָיו וּמְקַרֵּב אוֹתוֹ אֲצִלוּ, וְאֵז הַמִּים שְׁהִיוּ גְלוּדִים בְּצַד הַצָּפוֹן מְפַשְׁרִים וְשׁוּפְעִים, שְׁהִרִי מְצַד הַצָּפוֹן הַמִּים מְגִלִּידִים, וּמְצַד הַדָּרוּם הֵם מְפַשְׁרִים וְשׁוּפְעִים לְהַשְׁקוֹת כָּל אוֹתָן חֵיוֹת הַשְּׂדֵה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חֵיתוּ שְׂדֵי וְגוּ', וְאַלּוּ נְקַרְאִים הָרִי בְּתַר, הָרִי הַפְּרוּד. שְׁכֵלָם מְשַׁקִּים כְּשִׁצַּד

דא עלאה דנגיד פלא הוו ברבו בחדו. בר מחשבה סליק ברעו (דחידה) מטמירא דכל טמירין. מטי (ואתנגיד) מגייה חד נהר. (בתרא טמירא) וכד מתקרבין דא בדא בחד שביל דלא ידיע לעילא ותתא והכא הוא ראשיתא דכלא. וב' מלך סתם מהאי ראשיתא אשתכלל ודמי דא לדא.

(ובחילא דא) ברא אלהים את השמים, (סתמא נקודה סתימא דנגידו מימיו ונפקין ברא) (ג"א בתר דנפקין ברא) (וג"א

נהרא דנפיק בה"א עלאה) (וג"א נהורא דנגיד ואפיק ברא) ואפיק קול מגייה. ודא אקרי קול השופר. והיגנו ברא אלהים את השמים (ואיהו) דאיהו קול השופר (ג"א ואיהו השופר). ושמים שליטין בחיי המלך עלאה על ארעא. וסימניה בן ישי ח"י על האדמה. דחיים תליין בבן ישי. (וברא"ו נגידו ליה). ובהו שליט בכלא. וארעא מיניה אתזנת. הדא הוא דכתיב ואת הארץ. וא"ו דאתוסף לשלטאה במזוני על ארעא.

א"ת לעילא והוא חילא דכללא דעשרין ותריין אתוון דאפיק א"ת א' ת' אלהים דא ויהיב לשמים פמא דאת אמר, (שיר השירים ג) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו. והיגנו את השמים לאכללא דא בדא ולחברא לון דא בדא לאתקיימא כחדא באנון חיי מלפא מלך סתם לאתזנא מיניה שמים. ואת הארץ חבורא דדכר ונוקבא דאתגליפו באתון רשימין. וחיי מלפא דאתנגידו מן שמיא דשמים נגדין לון לקיימא ארעא וכל אכלוסין דילה.

ורזא דאלהים עלאה עבד שמים וארץ

דרום מתחיל לקרב אליו, ואז המים שופעים. ובכח עליון זה ששופע, הפל הם בגדלה ובשמחה.

בשמחה עולה ברצון [של חידה] מטמיר של כל הטמירים, מגיע [ישופע] מתוכו נהר אחד [בתי טמיר], ובשמחתקרבם זה בזה בשביל אחד שלא ידוע למעלה ולמטה, וכאן הוא ראשית הכל. וב' מלך סתם, מהראשית הזאת נתקן ודומה זה לזה.

(ובכח זה) ברא אלהים את השמים (סתם נקדה נסתרת ששופעים מימיה ויוצאים החוצה) (ג"א אחר שיוצאים בנה) (וג"א נהר שיוצא בה"א עליונה) [אור ששופע ויוצא בנה] ומוציא קול מתוכו, וזה נקרא קול השופר. והיגנו ברא אלהים את השמים (והוא) שהוא קול השופר (ג"א והוא השופר). ושמים שולטים בחיי המלך העליון על הארץ. וסימן לדבר - בן ישי ח"י על האדמה. שהחיים תלויים בבן ישי (וברא"ו משפיעים לו). ובהם שולט בכל, והארץ נזונית ממנו. זהו שכתוב ואת הארץ. וא"ו התוספה לשלט במזונות על הארץ.

א"ת למעלה, והוא כח של כלל עשרים ושתים אותיות שהוציא א"ת א' ת' אלהים זה, ונתן לשמים, כמו שנאמר (שיר ג) בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו. והיגנו את השמים - להכליל זה בזה ולחבר אותם זה בזה להתקים פאחד באותם חיי המלך, מלך סתם, להזין ממנו שמים. ואת הארץ - חבור של זכר ונקבה שנחלקו באותיות רשומות, וחיי המלך ששופעו מהשמים, שהשמים משפיעים להם לקים את הארץ וכל אוכלוסייה.

וסוד של אלהים עליון עשה שמים וארץ לקיום. והוציא אותם פאחד בכח שלמעלה הראשית

של הכל. כמו זה סוד עליון יורד למטה. והאחרון הזה עשה שמים וארץ למטה.

וסוד של הכל שני עולמות הם ובראו עולמות, זה העולם העליון וזה העולם התחתון. זה כמו זה. זה ברא שמים וארץ, וזה ברא שמים וארץ. ועל זה שני עולמות הם. זה הוציא שני עולמות, וזה הוציא שני עולמות, והכל בכח של הראשית העליונה.

יורד העליון בתחתון ומתמלא בדרך של דרגה אחת ששורה עליה. כמו שאותו שביל נסתר וטמיר וגנוז למעלה, פרט לשביל אחד דקיק. ודרך אחת. אותו שלמטה דרך, כמו שנאמר (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה. ואותו שלמעלה שביל דקיק, כמו שכתוב (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. וסוד של הכל - (ישעיה מ) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. וכתוב (תהלים עז) בים דרך ושבילך במים רבים. העולם העליון, כשמתמלא ומתעבר כמו נקבה שמתעברת מן הזכר, מוציאה שני בנים באחד, זכר ונקבה, והם שמים וארץ כמו שלמעלה.

ממימי השמים נזוגית הארץ ומימיו נשפכים לתוכה, אלא שעליונים זכר ותחתונים נקבה. והתחתונים נזוגים מן הזכר. ומים תחתונים קוראים לעליונים כנקבה שפתוחה לזכר ושופכת מים כנגד מים של הזכר לעשות זרע. והנקבה נזוגית מן הזכר. זהו שכתוב ואת הארץ, בתוספת וי"ו, כמו שנאמר.

כתוב (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו'. האותיות נחקקו במעשה של הכל, במעשה של העליון

לקיומא. ואפיק לון פחדא בחילא דלעילא ראשיתא דכלא. פגוונא דא רזא עלאה נחית לתתא. והאי בתראה עביד שמים וארץ לתתא.

ורזא דכלא ב' תרין עלמין ניהו ובראו עלמין. דא עלמא עלאה ודא עלמא תתאה. דא כגוונא דדא. דא ברא שמים וארץ. ודא ברא שמים וארץ. ועל דא ב' תרין עלמין ניהו. דא אפיק תרין עלמין. ודא אפיק תרין עלמין, וכלא בחילא דראשית עלאה.

נחית עלאה בתתאה ואתמליא בארח דחד דרגא דשרי עליה. פגוונא דההוא שביל סתים וטמיר וגניז לעילא. בר דחד שביל דקיק. וחד ארח. ההוא דלתתא ארח כמה דאת אמר, (משלי ה) וארח צדיקים כאור נוגה. וההוא דלעילא שביל דקיק פדכתיב, (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ורזא דכלא (ישעיה מג) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. וכתוב (תהלים עז) בים דרך ושבילך במים רבים. עלמא עלאה כד אתמליא ואתעברא כנוקבא דמתעברא מן דכורא אפיקת תרין בנין פחד, דכר ונוקבא, ואנון שמים וארץ פגוונא עלאה.

ממימיו דשמיא אתזן ארעא ומימיו אשתדן בגווה, אלא דעלאי דכר ותתאי נוקבא. ותתאי מן דכורא אתזנן. ומיין תתאין קראן לעלאין פנוקבא דפתיחא לדכורא ושדת מיא לקבל מיא דדכורא למעבד זרעא. ונוקבא מן דכורא אתזנת. הדא הוא דכתיב ואת הארץ בתוספת וי"ו כמה דאתמר.

כתיב, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה וגו'. אתוון אתחקקו (ד' 2

ובמעשה של התחנות. אחר כך נרשמו האותיות ונחקקו בכתוב. ב' בראשית ברא. א' אלהים את. ב' ראשית ברא ודאי, כמו שנאמר בי"ת ברא, ודאי בכח עליון. ב' נקבה. א' זכר. כמו שב' ברא ודאי בכח שלמעלה, כך א' הוציא אותיות השמים כללות של עשרים ושנים אותיות. ה' הוציא שמים לתת להם חיים [ולחשקות] ולהשריש אותם.

ואת הארץ - ו' הוציאה הארץ לתת לה מזון ולהתקנה ולתת לה ספוק שראוי לה. ואת הארץ - שלקח וא"ו א"ת כללות של עשרים ושנים אותיות, והארץ גזונית. והארץ כוללת אותם לתוכה, כמו שנאמר (קהלת א) כל הנחלים הלכים את הים. והינו סוד ואת הארץ. שפונקט הכל לתוכה ומקבלת אותם הארץ, לקחה הארץ. וא"ת - זה שמים וארץ כאחד. א"ת השמים - סוד של שמים וארץ כאחד.

ומקבלת אותם להזין. הגעת הדבר בהפאתו מצויים. היכל הקטרת מצוי בארץ. כשאש לוהטת, שופעת ומתעוררת משמאל שאוחז בה ועולה עשן, כמו שנאמר (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש. זו אש וזה עשן. וכתוב (שם) ואת ההר עשן. מתוך שאש כשירדת, אחוזים זה בזה עשן באש, ואז הכל עומד בצד השמאל, והינו סוד (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ. וימיני טפחה שמים, בכח של הימין למעלה. כמו כן נעשו שמים שהם זכר. וזכר בא מצד הימין, ונקבה מצד השמאל.

ע"א) בעובדא דכלא. בעובדא דעלאה ובעובדא דתתאה. לבתר אתרשימו אתוון ואתחקקו בקרא. ב' בראשית ברא. א' אלהים את. ב' ראשית ברא ודאי. פמה דאתמר בי"ת ברא ודאי בחילא עלאה. ב' נוקבא. א' דכר. פמה דב' ברא ודאי בחילא דלעילא. הכי א' אפיק אתוון השמים פללא דעשרין ותרתיין אתוון. ה' אפיק שמים למיהב ליה חייין (נ"א ולאשקאה) ולאשרשא ליה.

ואת הארץ. ו' אפיק הארץ למיהב לה מזונא ולא תקנא לה ולמיהב לה ספוקא דאתחזי לה. ואת הארץ, דנטיל וא"ו א"ת פללא דעשרין ותרין אתוון ומתזון ארעא. וארעא כליל לון לגווה פמה דאת אמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים. והינו רזא ואת הארץ. דכניש פלא לגווה וקבלית לון הארץ נטלא הארץ. וא"ת דא שמים וארץ פחדא. א"ת השמים רזא דשמים וארץ פחדא.

וקבירת לון לאתזנא. מטון מלה בקולפוי שכיחי. קוסטרא דקוטרא בארעא שכיח. פד אשא דמלהטא נגיד ואתער משמאלא אחיד בה וסלקא תננא פמה דאת אמר (שמות יט) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יי' באש. דא אשא ודא תננא. וכתוב, (שמות יט) ואת ההר עשן. מגו דאשא כד נחית אחידן דא בדא תננא באשא. וכדין בסטר שמאלא קיימא כלא. והינו רזא (ישעיה מח) אף ידי יסדה ארץ. וימיני טפחה שמים. בחילא דימינא לעילא. פי האי גוונא אתעבידו שמיא דאיהו דכר. ודכר מסטרא דימינא קא אתי ונוקבא מסטרא דשמאלא.